

issn 0283-6378

afu newsletter

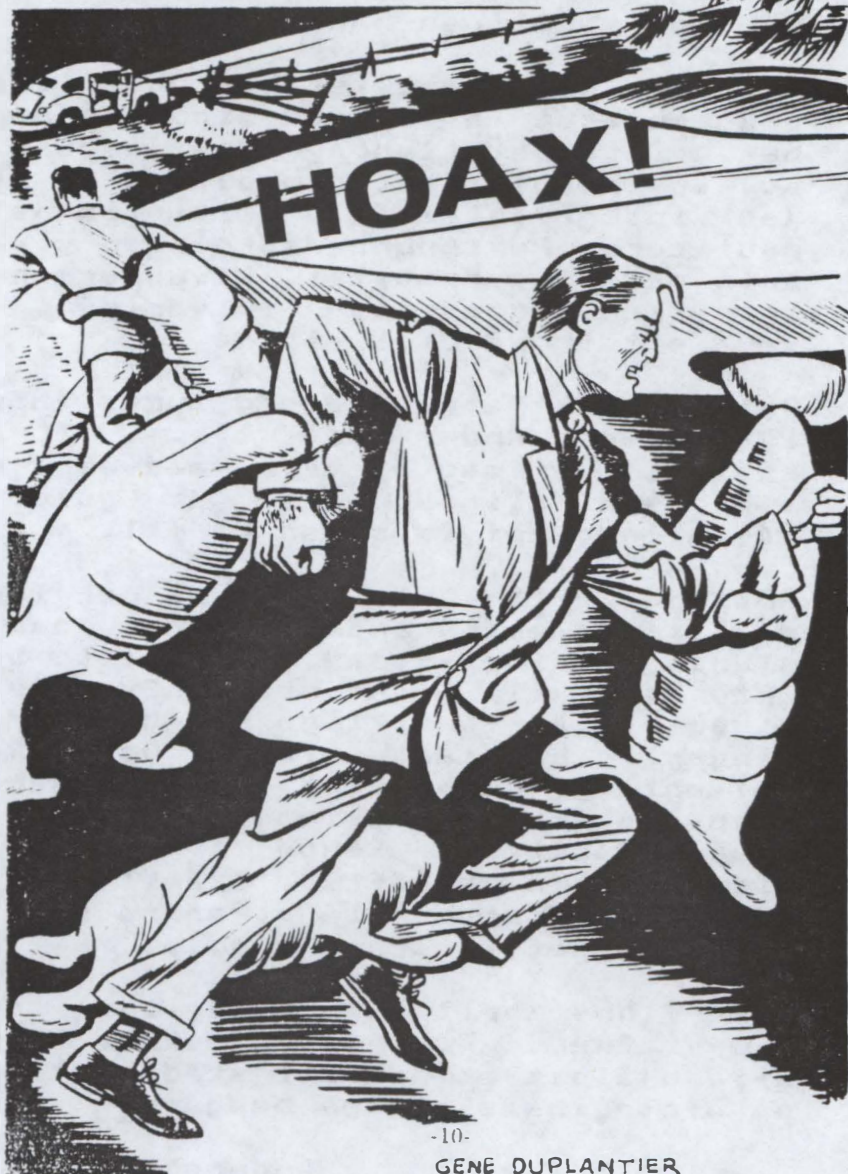
Published by
Archives for UFO Research (AFU)
Utges av
Arkivet för UFO-forskning (AFU)

P.O.Box 11027, S-600 11 Norrköping, Sweden

Nr **33 • Jan • June 1989**

A Saucer - Two Men - and "Little Creatures"

After 30 years:

Swedish UFO
abduction
attempt
disproved

AFU Newsletter

AFU Newsletter is published 2-3 times/year by Archives for UFO Research (AFU). The newsletter first appeared in 1975. It is bilingual (Swedish/English) to satisfy both a Swedish and international readership.

AFU is an non-profit, private foundation whose aim is to build and maintain a Swedish lending and research library/archive for UFO research. Our lending-library is primarily available to Swedish contributors and supporters.

AFU welcomes contributions to the foundation: exchange agreements with journals and newsletters; books and booklets on the subject of UFOs for our review; your letters and comments.

Unless definitely stated copyright is not claimed. Reproduction is encouraged provided that "AFU Newsletter" is referenced as your source.

Board of directors:
Anders Liljegren (editor)
Håkan Blomqvist (research)
Clas Svahn (research)
S-O Svensson (archives)

0=0=0=0=0=0=0=0=0=0

AFU:s bibliotek/arkiv: Lån ur biblioteket kan göras av svensk medborgare som det senaste året stött verksamheten med minst det belopp som fastställts av AFU:s styrelse. F.n. är detta belopp 100 kronor. Lån kan ske genom postbefordran inom Sveriges gränser. Ytterligare upplysningar sändes på begäran.

Ufologin efter Domsten

Avslöjandet av Domstensfallet borde rysta om svensk ufologi. Istället hör vi, från en del håll, "mummel i kön" att vi är för kritiska, att man inte öppet ska publicera resultatet av en undersökning som visat sig vara "ett påhitt som bara skadar UFO-saken". När Clas Svahn skriver en kritisk ledare i UFO-Aktuellt om några av ufologins charlataner uppfattas detta på sina håll närmast som en hädelse.

Behovet av tro är oerhört starkt inom UFO-rörelsen. Många "ufologer", framförallt av den äldre stammen, har svårt att komma ifrån sitt religiösa behov av rymdbröder, eller interstellära besökare.

På TV:s "Svepet" den 23 mars i år träder plötsligt en svensk "kontaktman" fram. Han har vid ett tillfälle mött ett landat "Adamski-tefat", och rymdvarelse, vid Nävsjön i Kolmården. Problemet är att fem olika vittnen har avvikande åsikter om vad som verkligen hände.

AFU:s Håkan Blomqvist har under flera år dokumenterat fallet med minutiös noggrannhet. Dokumentationen, som jag tagit del av, är exemplariskt gjord, men är tyvärr (av integritetsskäl) delvis omöjlig att publicera. Personundersökningen visar ett helt negativt resultat. Huvudpersonen kan inte, med bästa vilja i världen, anses vara ett trovärdigt vittne.

Det är lätt att låta sig luras. Många är lättlurade, andra kan t.o.m. lura sig själva. Vi måste vara medvetna om att allt som glimmar inte är guld. Även vältaliga individer kan ha fel.

Motiven till att hitta på och lura sig själv, och/eller andra, finns på många plan: Penninglystnad (frånsett Domsten inte särskilt vanligt i Sverige där massmedia är försiktiga med honorar/belöningar). Längtan efter uppmärksamhet (offentlig publicitet, eller bara ett behov av erkännande inom den egna lilla gruppen/sekten). Behov av att få sin tidigare tro bekräftad. Skämtlynn: behov av att "testa" hur långt andra människors godtrogenhet sträcker sig....

Det finns helt klart ärliga och bra UFO-vittnen. För deras skull måste vi alla hjälpas åt med att städa ordentligt på ufologins skräpiga bakgård.

Anders Liljegren

Domslut för Domsten

Penninglystnad motivet

Stig Rydbergs och Hans Gustafssons fantastiska möte med rymdvarelser i Domsten norr om Helsingborg i december 1958 har aldrig inträffat. Det kunde denna artikels författare och Anders Liljegren slå fast i en nyutkommen bok där händelsen skärskådas.

Nya fakta som kommit fram efter bokens publicering bekräftar nu till 100 procent det påståendet.

Med risk att göra många svenska ufologer besvikna gick vi ut med vår undersökning i artiklar i svenska UFO-Aktuellt och danska UFO-Myt, samt genom ett föredrag vid UFO-Sveriges riksstämman i Stockholm nu i april. Där presenterade vi bokens slutsatser i mer koncentrerad form.

En händelse som länge ansetts som ett av de bästa och mest intressanta svenska UFO-fallen kunde i och med detta avföras helt. Det råder inte längre någon tvekan om att hela historien är en bluff; ett falsarium från början till slut. Den påstådda närkontakten har aldrig ägt rum.

Den 15 april publicerade Helsingborgs Dagblad en längre artikel om vår bok. Två dagar senare följdes artikeln upp med en intervju med en person vid namn Christian Johansen, en av pojarnas kamrater från 1958-59. Johansen bekräftade i artikeln allt vi har kommit fram till.

Att han inte tidigare trätt fram och avslöjat bluffen förklarar han med ett löfte som han gav pojkarna för 30 år sedan. Nu, när historien ändå avslöjats, känner han sig inte längre bunden av löftet.

Våra misstankar att händelsen inte var sann kom ganska tidigt. Allt för många delar av pojkarnas berättelse var oklara eller direkt motsägelsefulla. När vi jämförde polisprotokoll, tidningsintervjuer och bandinspelningar stod det klart att viktiga bitar var direkt osanna.

Det fanns också en tydligt tendens hos pojkarna att bättra på sin historia, att förändra och putsa, för att få det hela att stämma med utfrågarens intentioner. Såväl Rydberg som Gustafsson fick vid flera tillfällen ändra sina vittnesmål då motsägelserna blev allt för tydliga.

Trots att listan med frågetecken blev allt längre kunde vi inte säkert slå fast att hela historien var ett falsarium. Det kunde trots allt finnas en reell upplevelse, om än bara en överdriven feltolkning av ett mystiskt ljussken, bakom deras berättelse. Det var inte förrän jag talade med Hans Gustafssons bror Artur som man med största sannolikhet kunde säga att hela historien var uppdiaktad.

Artur berättade, på min fråga om han kände till händelsen, att Hans för honom hade erkänt att allt var en bluff och att de båda hade gjort markavtrycket med en vanlig flaskka. Eftersom Artur Gustafsson själv nästan berättade detta, utan att jag över huvud taget nämnde våra misstankar, kom hans utsago att väga tungt. När nu bluffen åter bekräftas, av två för oss dittills okända personer, har det sista lilla tvivlet helt försvunnit.

Christian Johansen och hans mor Martha bodde grannar med familjen Gustafsson på den tiden de bodde i Brödåkra,

Miss inte:

Redan en klassiker inom svensk UFO-litteratur. Läs hur vi avslöjade "Sveriges mest väldokumenterade UFO-fall". Uppföljning av alla aspekter på fallet - allt vad du kan önska hos en ordentlig "tefatsutredning".

Resultatet av flera års insamlingsarbete på fältet och i olika arkiv. Stöd vår fortsatta forskning genom att köpa Ditt exemplar. Överskottet går oavkortat till framtida projekt. Hjälps oss att se till att serien "UFO-dokument" får en fortsättning.

Professionell framställning och tryck, plastpärm för god hållbarhet, rikt illustrerad med ett 40-tal foton och teckningar, faksimil av SÄPO-rapporten, pressklipp, noggranna källreferenser, bibliografi, rapportlista 1958/1959, 88 sidor.

Begränsad upplaga! Beställ genom att sätta in 90 (nittio) kronor på postgiro 49 07 14-3, Arkivet för UFO-forskning.

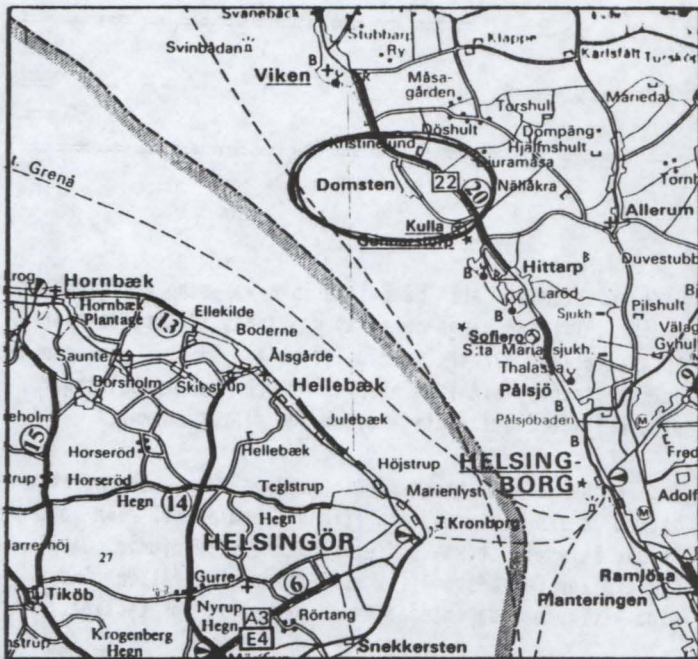
UFO dokument 17

DOMSTENSFALLET

En svensk närkontakt 1958

Av Clay Rydberg och Anders Liljegren

Tågarp. De kände Hans mycket väl. Under den tid som Domstensaffären utspelade sig, framför allt vintern 1958-59 och våren 1959, träffade Christian Hans flera gånger varje vecka. Också Stig träffade han regelbundet.

När jag talade med Christian i telefon den 3 maj beskrev han sina intryck så här:

- När pojkarna kom till Domsten den där kvällen hade de litet tråkigt och ville hitta på något. Någon av dem hittade på historien om tefatet, jag skulle tro att det var Hans, och sedan hämtade de en flaska i bilen som de gjorde ett märke med. Jag skulle tro att de stannat vid vägkanten för att Stig var full och skulle av och kissa. De var ensamma, några flickor hade de absolut inte med sig.

- Men affären blev för stor för de båda; det var inte meningen att det skulle bli så stort. Som när de var med i "Tio minuters" på radio - de fick så bra betalt! När de kom hem från Stockholm kom Hans direkt till mig och visade hur mycket pengar han fått. Det handlade alltid om pengar i allt vad han gjorde. Kunde han tjäna en extra slant så gjorde han det.

- Sedan byggdes historien på. Det började komma gröna gubbar och sedan hade de varit ute och åkt med dem också. Hela tiden funderade de på vad de skulle hitta på härnäst. Men det blev för stort. När de började prata om att CIA var inkopplat då började det gå för långt. Jag hade aldrig trott att det skulle gå så långt. Bluffen började spåra ur.

Också Christians mamma, Martha Christianson bekräftar att allt var en bluff:

- Jag kände Hans väl, det var en trevlig och snygg kille. En ordentlig människa. Vi bodde grannar i Brödåkra och träffade honom varje dag.

- Men historien om tefatet var en bluff. Det berättade Hans för mig. När jag frågade honom sa han att det bara var lögn. Det sa han några dagar efter det hade hänt.

Enligt Christian Johansen var det Hans Gustafsson som var hjärnan bakom historien. Hans var alltid ute efter snabba pengar och drog sig, enligt Christian, inte för att både lura och bedra folk, en person som kunde prata ockull vem som helst.

Christian Johansen bekräftar också de farhågor som bland andra Gösta Rehn hade att det var pengar som låg bakom pojkarnas historia. Christian var själv med och tog inträde vid flera föredrag, pengar som sedan gick till sprit och nöjen. Föredragen skulle egentligen ha varit gratis men pojkarna skaffade fram egna biljetter som Christiana sedan sålde vid dörren.

- Sedan blev de osams. De hade hittat på ett nytt sätt att "blåsa" mattor. Det hela var ju ren bluff men det gav en del pengar. De enda som "blästes" det var kunderna. Den affären gjorde att de aldrig ville veta av varandra sedan.

- Jag träffade Stig för några år sedan, innan han dog. Vi köpte en flaska och drack några groggar och pratade. Då sa jag till honom rent ut att vi borde berätta att allt var en bluff, men han vågade inte. Och det var detsamma med Hasse, han blev rädd att åka i fängelse för att de hade lurat så många.

Christian tror att allt detta gjorde att Hans Gustafsson inte föll överbord den där blåsiga novemberkvällen 1960, utan tog sitt eget liv: drack sig så full att han vågade hoppa.

- Han hade hela tiden historien i huvudet. Säkert var det den som bidrog till att han dog. Vid ett tillfälle ringde han mig och hotade att döda mig om jag skulle skvallra. Dom var rädda.

CS: Men varför just ett flygande tefat? Fanns det inga andra historier som låg närmare till hands?

- Det var mycket prat om flygande tefat och ryska sputnikar, om att ryssen skulle komma. Man pratade om att hela sundet var fullt av ryssar. I detta passade tefaten in alldeles perfekt. Jargongen var hela tiden att hitta på något sensationellt, något de kunde tjäna pengar på.

Efter 30 år bröt alltså Christian och Martha tystnaden. När de läste om vårt arbete med fallet i Helsingborgs Dagblad fanns det inte längre någon anledning att hålla tyst. De två personer de en gång givit löftet till var döda.

Vårt arbete, som började hösten 1987, har därmed också fått sin naturliga slutpunkt. Ett arbete som kostat mycket pengar och tagit mycket tid, eller som Christian Johansen summerar det hela:

- Det bär har engagerat så mycket folk helt i onödan.

Onekligen hade det besparat oss en hel del engagemang om Christian Johansen berättat sanningen redan för 30 år sedan...

Clas Svahn

Häger: Recension av en aktuell bok häntad ur Bibliotekstjänsts sambindningsbäfte. Observera de olika infallsvinklarna på boken. Samuel Svensson är "resande förkunnare och bibelföreläsare inom pingströrelsen".

Nedan: Helsingborgs Dagblad den 17 april 1989.

Ci Provstgaard, Ingerlise. Kontakt – men med vad? EFS. Övers. fr. da. av Ulla-Stina Rask. Orig:s titel: Med ført hånd. 85 s. Medelstor stil.

I en självbiografi med starkt kristna förtecken beskriver förf hur hon genom sitt engagemang i flygande tefat och UFO i stället för att nå kontakt med de "goda bröderna från rymden" blir besatt av djävulen. Biografen beskriver hennes helvete på jorden innan hon omvänds och viger sitt liv åt Jesus. Slutsatsen blir att djävulen lurar överallt. Språket är enkelt, närmast naivt, ibland nästan predikande i försöken att beskriva Guds härlighet. Handlingen är löst tecknad utan att engagera, och det som kunde blivit en intressant historia formas i stället till en uddlös söndagspredikan. Intressant är att jämföra med Närkontakt av Whitley Strieber. Då ter sig Provstgaards närkontakt helt annorlunda. Synd att detta inte diskuteras i boken. – Clas Svahn. – / Förf dras på grund av alltmer outhärdlig upplevelse av livets meningslöshet med av den ockulta vägen. Hon väntar UFO-farkoster och får meddelande från den andra världen genom att överlämna sin hand till spiritistisk automatisk skrift. Lika positivt i form av lycka och gudsnärhet som hennes inledande upplevelser är, lika djupt besviken och desillusionerad blir hon då gjorda utfästelser inte håller. Hennes upplevelse av befrielse genom kristen tro och genom avslöjandet av Satans makt bekom magin föranleder henne att i bokform ge varning, råd och hjälp till övriga i farozonen. Framställningen, som är skriven på ett ledigt språk, utgör lättillgänglig information för alla intresserade av den ockulta vägen. – Samuel Svensson.

Christian Johansen visste att tefatet i Domsten var uppdiktat Teg om bluffen i 30 år

HELSEBORG(HD)
I trettio år har Christian Johansen, 46 år, och hans mor Martha Christlansson, 76 år, i Helsingborg vetat att historien om tefatet i Domsten var en ren bluff.

– Jag hade lovat de båda bluffmakarna att hålla tyst, säger Christian Johansen. Fast då jag läste i HD på lördagen att bluffen avslöjats och att båda männen är döda kan jag bryta mitt tystnadslofte. Det tycker min mamma också, säger Christian Johansen.

– "Vi såg flygande tefat starta från Domsten". Så lød rubriken i HD den 31 december 1958. Den fantastiska historien som berättades av två helsingborgare fick spridning i både svensk och utländsk press.

– De fantasifulla upphovsmännen, kända i sin omgivning för påhittighet hade helt enkelt kläckt en bra grej som de kunde tjäna en extra slant på, säger Christian Johansen.

Bodde grannar

– Vi bodde grannar med den ene i Brödåkra utanför Tågarps, men sedan flyttade min familj till Ekeby. Jag själv flyttade hem ifrån tidigt och vet att den ene mannen dog vid 30 års ålder under tragiska omständigheter. Men jag visste inte att hans kamrat också är död.

Det är journalisten Clas Svahn i Luleå och datamannen Anders Liljegren i Norrköping som tillsammans 30 år efteråt analyserat Domstens-fallet och i en dokumentation om UFO avslöjat bluffen.

Det jobbet hade Christian Johansen kunnat besparat duon Svahn-Liljegren, om han trätt fram tidigare med sin kunskap om Domstens-affären. En affär som växte till oanade proportioner.

Jag har varit rädd för att avslöja sanningen, säger Christian

Johansen. Jag ville inte bryta mitt tysthetslofte.

– Folk fick tro vad de ville om saken, men mamma och jag har fått oss många skratt genom åren, inte minst när historien då och då dragits fram i luset igen.

Sålde biljetter

Christian Johansen kan berätta otaliga historier om deras bedrifter i hembygden.

– Jag var bara fjorton år och nykonfirmerad, men fick vara med och ha hand om biljettförsäljningen i Landskrona Folkets hus, där paret skulle hålla föredrag om UFO-fallet.

– De här grabbarna var skådespelartalanger. Särskilt den ene. Han spred ryktet om sig själv att han var lillebror till boxaren Ingemar Johansson. Det levde han högt på bland flickorna.

– Särskilt den ene, hade talets gåva. Han kunde duper a vem som helst med sin svada. Påhittigheten gick ibland för långt.

En bra affär

– Det flygande tefatet i Domsten blev en bra affär, säger Christian Johansen, som inte kan hålla sig för skratt.

– Jag minns att de fick mycket bra betalt för sin medverkan i radions Tumba-timmen, säger Christian Johansen. Jag träffade den ene mannen över ett glas sedan hans kompis gått bort. Då talade vi om olika saker och att han tog med sig den makalösa historien i graven.

– Och nu när båda är ur tiden och bluffen uppdagats, tycker jag att jag gott kan bekräfta att rapporten som kritiskt granskat paret förehavanden avslöjat den verkliga sanningen om tefatet i Domsten. Det fanns helt enkelt inget tefat. Det tefatet dök bara upp i huvudet på två killar i Helsingborg, som inte alltid handskades varligt med sanningen om de kunde tjäna lite snabba pengar.

Ulla Stenfeldt

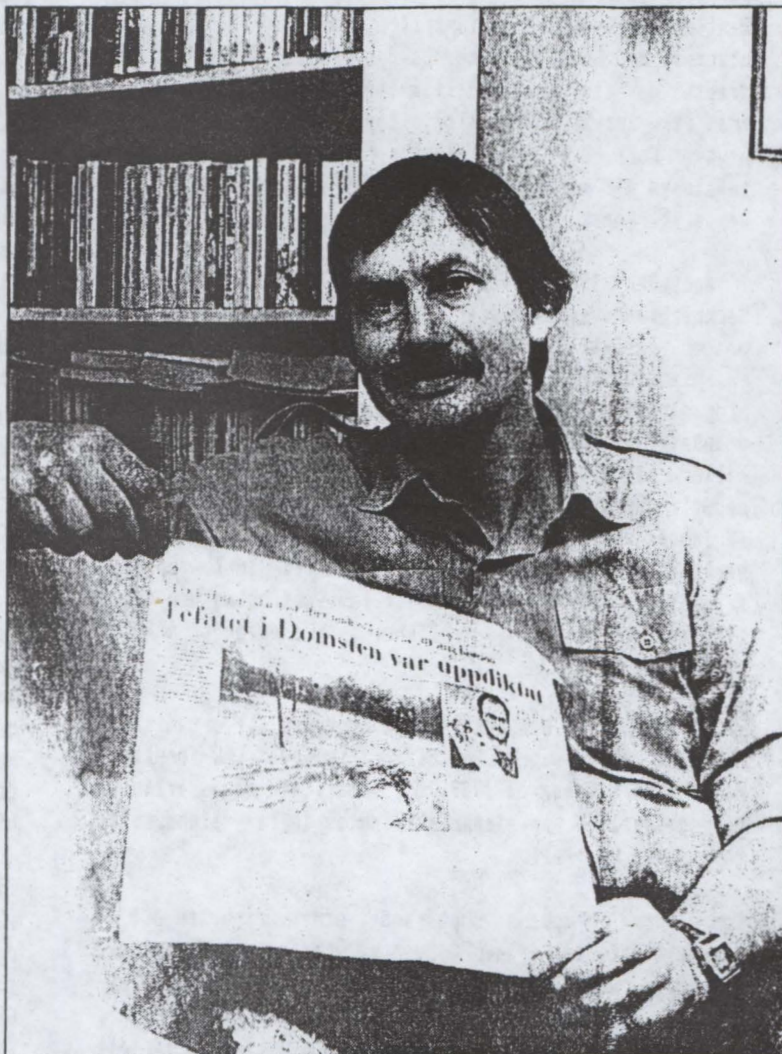

Foto: EJE SOLANDEP

Christian Johansen i Helsingborg visste att historien om tefatet i Domsten var uppdiktad. Men han hade lovat de båda bluffmakarna att hålla tyst. En tystnad som han nu bryter, efter 30 år...

Internationell ufologi

Från flera länder land kommer meddelanden att gamla UFO-organisationer och tidskrifter läggs ned. Efter Coral Lorenzen's död i april 1988 (se AFU-31) har APRO (Aerial Phenomena Research Organization) definitivt gått i graven efter 36 års existens. Tidskriften APRO Bulletin har likaledes upphört, och i ett amerikanskt nyhetsblad läste vi den verkligt tråkiga nyheten att Coral Lorenzen förordnat att APRO's gigantiska samling av brev, rapporter, böcker, etc. ska brännas! Ett fullständigt obegripligt testamente från ufologins "grand old lady". APRO's arkiv lär innehålla 10.000-tals rapporter, ett unikt material som i så fall skulle gå upp i lågor...

Tysken Karl Veit startade 1956 organisationen DUIS (Deutsche UFO/IFO-Studiengesellschaft), en av de mest inflytelserika grupperna i mellan-Europa. DUIS har trofast stått bakom nästan alla internationellt kända (och okända) "kontaktpersoner", alltifrån George Adamski till Elizabeth Klarer, Oscar Magocsi och Arthur Berlet. (Efter påtryckningar tycks man ha tagit avstånd från Meier och Siragusa). De påstått "kontakades" verk har publicerats i en lång rad böcker från DUIS's förlag Ventla, liksom i tidskriften UFO-Machrichten, som utkommit med hela 313 nummer sedan 1956. Tidskriften har dragit på sig mycket kritik för att publicera material från icke trovärdiga källor, typ amerikansk skvallerpress. Karl och Anny Veit har haft en kristet-religiös tefatssyn där man blandat samman UFO-fenomenen med t.ex. Jesus återkomst.

I december 1988 utkom vad som förefaller bli UFO-Machrichten's sista nummer. Karl Veit - som 1958-59 flera gånger besökte Sverige (se UFO-dokument, nr 1), och drev en intensiv "IFO- (interplanetariska flygande objekt)-propaganda" genom stora kongresser i Tyskland - har drabbats av näthinneavlossningar på båda ögonen och håller på att förlora synförmågan. I nummer 311/313 meddelar hustrun Anny att tidskriften läggs ned, men att förlaget Ventla drivs vidare. Paret Veit har drivit verksamheten (förlaget/tidningen) som ett (enl. uppgift från tyska skeptiker) lönsamt familjeföretag och någon efterträdare finns inte (i likhet med Lorenzen's APRO i USA).

Från Finland når oss det tråkiga beskedet att organisationen The UFO Research of Finland (Finlands UFO-forskare) har upphört sommaren 1987. Organisationen utgav årligen, på engelska, en fin sammanfattning av (ofta välundersökta) finska UFO-fall.

Den finska gruppens upphörande, och svårigheten att få översatt material från UFO-Sverige, har nu också tvingat UFO-Norge att lägga ned tidskriften Nordic UFO Newsletter. Den startades gemensamt av "Nordic UFO Groups", organisationer från Sverige, Norge och Finland för att sprida nyheter om skandinaviska UFO-händelser till en internationell publik. Tidskriften kommer att leva vidare under det mer modesta namnet UFO-Norway News.

Som en trevlig motvikt till dessa negativa nyheter annonserar den mycket aktiva engelska riksorganisationen BUFORA (med 550 betalande medlemmar) att man ämnar starta en ny stor tidskrift med engelska och internationella inslag. Första numret av den nya tidskriften, The UFO Times, kommer i maj 1989, och den ersätter då såväl BUFORA Bulletin som The Journal of Transient Aerial Phenomena. Till skillnad från UFO-Sverige är BUFORA starkt inriktad på forskning och falluppföljningar på fältet. Tidigare stödde många brittiska forskare Flying Saucer Review, som länge ansågs som världens bästa UFO-tidskrift. Under Gordon Creightons redaktörsskap har gamla goda FSR helt bytt stil och publicerar nu rena "nojjan" (som att UFOs är här för att utrota mänskligheten och att AIDS är UFO-varelsernas påfund...)

Belgiska föreningen SVL (Studiegroep voor Vreemde Luchtverschijnselen) har lagt ned sin SVL Tijdschrift och satsar nu istället på två engelskspråkiga skrifter SVL Newsletter och SVL Report. Den förra (med notiser och korrespondens) skickas gratis till en rad organisationer och forskare, den senare publiceras styckevis och tar upp längre fallbeskrivningar, artiklar och fallkataloger. Båda ställ ges en vetenskaplig inriktning.

J.Allen Hynek Center for UFO Studies i USA har återupplivat Journal of UFO Studies, tänkt som en helt vetenskaplig UFO-tidskrift (med oregelbunden utgivning). Första numret i den nya serien innehåller en debatt om ombordtagningar/bortrövanden samt en granskning av hypnos, skriven av folkloristen Thomas Bullard.

CUFOS har påbörjat flera nya forskningsprojekt: man låter en grupp beteendevetare granska bortrövande-fallen, man har också tillsatt en grupp som - en gång för alla - ska gå till botten med Roswell-fallet (tefatskraschen 1947). CUFOS utger International UFO Reporter som AFU vill utnämna till den för närvarande mest intressanta bland UFO-tidskrifterna. Den innehåller utmärkta artiklar som täcker ett mycket vitt fält.

Italienska CISU (Centro Italiano Studi Ufologici) är en särdeles aktiv riksorganisation. Man ger ut inte mindre än åtta olika tidskrifter, med flotta UFO, engelskspråkiga Italian UFO Reporter, och datatidningen Computer UFO Newsletter i spetsen. Man ger också ut en klipptidning, en rapporttidning och en tidning med det bästa från utländska tidskrifter.

CISU har kastat ut ett antal oseriösa entusiaster och infört ett system där man bara blir medlem av organisationens inre cirkel på rekommendation av dem som redan sitter där - d.v.s. ungefär samma modell som danska SUFOI. Under ett kvalifikationsår måste man visa att man respekterar organisationens forskningsinriktade policy. Inget flum-flum där, inte!

Bok som kommer på svenska

Stjäl de vår genetiska kod..?

Från min barndom finns ett antal oförlösta och delvis obegripliga minnen. Naturligtvis är jag inte ensam om att ha haft traumatiska upplevelser i yngre år. Händelser i barndomen upplevs mycket starkt, inte minst på det undermedvetna planet, och påverkar sedan människans fortsatta liv. Där finns helt naturliga, såväl lyckliga som tragiska, händelser. Men som sagt, i mitt fall också sådant som ännu inte fått en förklaring.

Ett av mina första minnen (jag är knappt tre år), är att jag kryper under min döende brors säng (Lasse lider av obotlig leukemi och är hemma på "en sista permission"). Plötsligt känner jag en äcklig, grön, kladdig och slemmig massa mot min hand. På ungars sätt försöker jag dölja vad jag råkat ut för. Jag känner mig medskyldig, men kan i efterhand inte förstå varför. Den gröna massan väcker undran. Någon förklaring till vad det var, eller varifrån den kom, fann vi aldrig.

Vid ett annat tillfälle är jag med min mor ute i skogen för att plocka bär. Jag är bara 4-5 år, därför kan jag inte lämnas ensam hemma. Från den dagen har jag en klar minnesbild som är målad som en vacker - men samtidigt skrämmande - tavla i mitt medvetande. I den ljusgröna lövskogen ser jag en mörklädd man stående helt stilla, på avstånd. Scenen är en situationsbild utan inledning och utan efterspel. Jag kan inte förklara "bildens" tjuvning, eller dess verkliga innebörd.

Vid den här tiden börjar en del av mina "underliga" fantasier och beteenden. Bl.a. har jag intensiva drömmar, eller fantasier, om att jag varit inne i ett sjukhus, bland vitklädda läkare och operationslampor. Jag letar intensivt efter "sjukhuset", som jag tror ligger inne i berget nära mitt barndomshem. Under flera år försöker jag hitta "ingången" till "sjukhuset" i bergsskrevorna.

Vid ett tillfälle upplever familjen ännu ett skrämmande fenomen. Vi sitter i köket när ett starkt buller hörs från taket, precis som om någon går omkring däruppe. Mitt eget minne av denna händelse är ytterst vagt. Jag påminns om den när min mor berättar vad som hände. När det skrämmande ljudet upphör går min far ut på gården för att kontrollera tegelpannorna. De är helt oskadda. Men vad var det hemska ljudet?

Omedvetna tidsförluster

Varför alla dessa detaljerade häkomster (som kunde göras till en mycket längre lista)..? Jo, jag har läst - och påverkats av - Budd Hopkins bok "Intruders" (Inkräktare), som kommer att bli högaktuell, och omedbatterad, i Sverige under 1990, då den kommer i svensk översättning på Foruus förlag. Hopkins tidigare bok "Missing time" (Förlorad tid), kom för några år sedan på norska.

Budd Hopkins är målare och skulptör. Han bor i New York-området, där han under ett årtionde arbetat med personer som rapporterat UFO-observationer och andra märkliga upplevelser med åtföljande tidsförluster. Med hjälp av hypnoskunniga psykiatriker och psykologer började Hopkins följa upp, och dokumentera fallen, som 1987 hade hunnit bli närmare sextio stycken.

Hopkins hävdar till och med att människor, utan att ha haft någon medveten UFO-observation, kan vara en "abductee", en ombordtagen. Det räcker med att man, kanske som jag, haft en märklig upplevelse - framförallt i yngre år - för att man ska vara ett misstänkt fall.

När Hopkins låtit hypnotisera vittnen som rapporterat tydliga UFO-observationer med åtföljande känsla av förlorad tid, har det visat sig att dessa ofta haft bekanta, eller släktingar, som också de haft ombordtagningsupplevelser fastän de yttre tecknen här var mycket mer svaga. Hopkins har flera fall där fler än en människa bortrövats vid samma tillfälle. Detta gör tänkbara psykologiska förklaringar litet mer svårsmälta.

I mitt eget fall kan jag se en rad förklaringar till min barndoms mysterier, vilka inte omfattar - det ska särskilt poängteras - någon direkt UFO-observation. När jag tidigare läst böcker som "Missing time", "The Tujunga Canyon contacts" (av Ann Druffel & Scott Rogo) och "UFO abductions - a dangerous game" (av Philip Klass) har jag hela tiden påmint, och blivit mer undrande, över barndomens gåtor. En lätt paranoid tanke som jag, trots allt, inte tar särskilt allvarligt.

Naturliga förklaringar

Hur som helst, för att testa möjligheten skulle det, för mig personligen, vara ett intressant experiment att låta hypnotisera sig. Vilka extrema UFO-fantasier skulle inte kunna rinna upp från en hjärna som under flera årtionden "tvättats" med all världens möjliga och omöjliga UFO-fall...?

Mest intressant vore ju om det inte kom några "UFO-fantasier" alls! Kanske bara naturliga förklaringar, som att jag skrämts av läkare som vårdat min döende bror, eller att jag såg en annan bärplockare på avstånd? I en intervju nyligen medgav Hopkins att han hypnotiserat ett 25-tal personer som misstänkts vara "bortrövade", men då hittat helt andra, "normala" förklaringar till deras blockeringar eller rädslor. (International UFO Reporter, vol. 13 n. 6).

Hopkins låter sig således inte luras av allt som verkar underligt. Han har utvecklat kriterier för att skilja bort rena psykfall. Det som skiljer abduction-offren från exempelvis Alvin Lawsons experiment är det emotionella engagemang (rädsla, etc) Hopkins' vittnen uppvisar.

Hopkins undersökningar, som i "Intruders" mestadels kretsar kring "Kathie Davies" och hennes familj, visar upp hela kalejdoskopet av fantastiska UFO-effekter. Händelserna tycks mig betydligt mer påtagliga än de Whitley Strieber beskriver i sina böcker, bl.a. finns här efterlämnade spår på marken som kunnat fotograferas under lång tid och likartade ärrbildningar på många av "offrens" kroppar.

Kathie Davies teckning av den varelse hon mött vid flera tillfällen.

"Ombordtagningsoffren" har inget att vinna på sina berättelser, utom möjligen medkänsla. Upplevelserna tycks mestadels vara fyllda av ren skräck, och de förefaller betydligt mer väldokumenterade än den genomsnittliga "kontakthistorien" å la 50- eller 60-tal.

För mig känns det värdefullt att en oberoende undersökare som Hopkins, så att säga "utifrån" strävar efter att dokumentera och värdera upplevelserna. Den självbiografiska formen hos Whitley Strieber känns, vid en jämförelse, mindre pålitlig även om man också där kan spåra ett självkritiskt drag - när det passar Striebers syften.

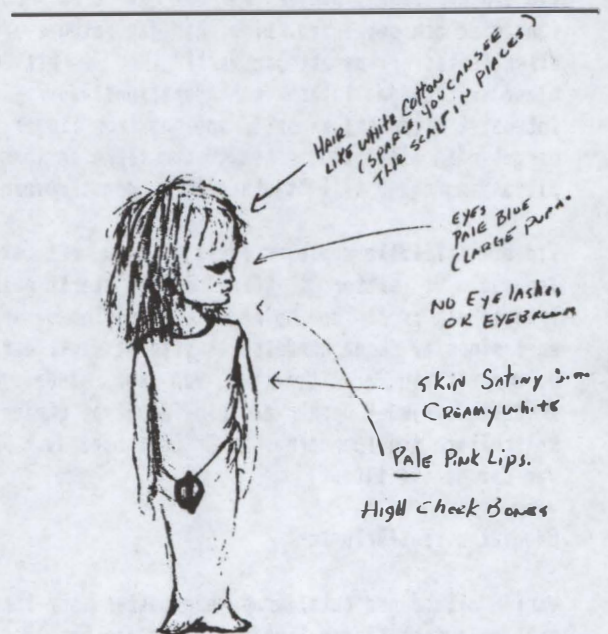
Med tiden börjar också Hopkins att fuska: han har nu släppt kravet på att låta hypnosen utföras av psykologiskt skolade personer och gör den istället själv, förmodligen för att vinna tid. I en intervju (IUR, jfr. ovan) hävdar Hopkins att han med många års vana grundligt lärt sig behärska hypnosens olika moment och faror.

Genetiska experiment?

Genom "Intruders" tillför Budd Hopkins UFO-debatten ett delvis nytt element: Teorin om genetiska experiment.

I fall efter fall har Hopkins' informanter tvångsvisats utsatts för försök som för tanken till insemination, provrörsbarn, ja, ibland ren valdtäkt. Försöken gäller även manliga "offer", till skillnad från den pornografiska industrins fantasier (som man kunde tänka sig en undermedveten påverkan från). Hopkins berättar att Barney Hill fick lämna spermaprov, ett faktum som censurerades bort ur John Fuller's bok om Hill-fallet. Vissa kvinnor beskriver operationer som bär stora likheter med vår egen skolmedicins utvecklade metoder för att ta ut ägg (laparoskopi).

Trots att blod- och urintester bekräftar att "Kathie Davies" är gravid finner hon sig några månader senare helt oförklarligt ha förlorat fostret. Senare visar det sig att fostret opererats ut av UFO-varelserna och nu växer upp i deras miljö. Kathie har vid senare UFO/abduction-tillfällen fått träffa sin "artificiellt" skapade avkomma - en korsning mellan mänskliga drag och egenskaper hos de små, gråhyade UFO-varelserna.

Kathie Davies' "rydddotter" som hon tecknat omedelbart efter en hypnossession.

Hopkins träffar på flera "ombordtagna" kvinnor som upplevt liknande förlopp. En flicka drömer, som 13-åring, att en man besökt henne i sovrummet. Flickan blir gravid, men gynekologen konstaterar att hon är jungfru. Kanske har vi här en icke-psykologisk lösning på fenomenet jungfrufödelse, vem vet?

"Allt detta för fram till den obehagliga, spekulativa slutsatsen att någonstans, på något sätt, produceras mänskliga varelser - eller kanske hybrider av något slag - av en teknologi som tydligt...är oss överlägsen."

De små kulorna

Ett annat återkommande inslag i Hopkins' mängder av fall (Whitley Strieber är bara ett i raden) är förekomsten av implantat. Små, runda kulor (cirka 2,5 mm i diameter) förs in i offrens huvuden via näsan eller bakom ögat med hjälp av en lång nål. De tycks fylla någon funktion vid varelsernas återkommande uppföljningar av sina "offer". Kanske gör de att "offren" kan spåras och påverkas, var de än befinner sig. I fyra olika fall har neurologer kunnat spåra sådana kulor på förfinad röntgen. Hopkins väntar nu på möjligheten att laboratorieundersöka en sådan kula. De verkar svåra att operera ut då de ofta placerats i närheten av ögonen och synnerven.

"Intruders" är avgjort en av de mest fascinerande böcker jag läst - alla kategorier. Till Hopkins förtjänst kan räknas att han ännu hemlighåller vissa mönster bland fallen, för att kunna använda som test på nya fall. Bl.a. gäller det en rad symboler som "offren" rapporterat i samband med UFO-kontakterna.

Har Hopkins rätt, att "ombordtagningar", för genetiska experiment och framtagna av korsbefruktade foster, är vanligare än vi kan tro, är det en idé med enorma konsekvenser. Den kanske också ger oss en fingervisning om vårt ursprung och gåtor som den mystiska "felande länken"...? Har han fel har vi än en gång låtit oss

luras av ett fenomen som medvetet - hela tiden - tycks vilja förse oss med pusselbitar med dålig passform.

Märkligt är att dessa pusselbitar ofta har en viss aktualitet. De biologiska och etiska aspekterna på "den nya genetiken" diskuteras ju i stort sett varje dag i massmedia.

Hopkins idéer möter starkt motstånd från skeptiska psykologer och parapsykologer, som menar att fenomen som "besökare i sovrummet" är välkända i dessa branscher. En kritiker är t.ex. parapsykologen Manfred Cassirer som tar upp ämnet i en artikel i tidskriften Magonia (nr 31).

Även om bevisföringen är nog så mager (indicierna genom de saaverkande mönstren i bortrövande-rapporterna är väl det starkaste "beviset"), finns det en avgrundslig skillnad mellan åttiotalets relativt väldokumenterade abduction-fall och konventionella kontaktfall från 50-talet. Nästan alla abduction-offer önskar att detta inte skulle ha hänt dem. Kontaktkulterna skapades ur önsketänkande och ockultism, abduction-fallen är upplevelser som sätter mycket djupa ärr (inte sällan av negativ art) i det mänskliga sinnet. Inte undra på att amerikanske ufologer och "ombordtagningsoffer" nu startar stödgrupper.

Hopkins arbetar nu med en tredje bok som får namnet "Impact: The effect of UFO experiences on everyday life". Den beskriver hur dessa bortrövanden påverkar "offrens" vardagsliv. Där betonas den terapeutiska aspekten - dessa människors behov av hjälp och stöd. Hopkins är framförallt bekymrad över att en lång rad barn oförskyllt råkar ut för sådana här skrämmande och livsförändrande upplevelser.

Anders Liljegen

Budd Hopkins: Intruders. The incredible visitations at Copley Woods. Random House, New York, 1987. 223 sidor. Illustrerad med foton och teckningar. Kan lånas från AFU:s bibliotek.

===== AFU Newsletter 33 =====

===== Utländska boknyheter =====

Eduard Meier: Messages from the Pleiades. The contact notes of Eduard Billy Meier. Förlag: Genesis III Publishing Inc., Drawer JJ, Munds Park, AZ 86017. Nu kommer pleiad-folkets budskap till Billy Meier för första gången i engelsk översättning, i en 400 sidor tjock volym. Den inbundna boken innehåller tidigare opublicerade foton och berättelser om 35 olika kontakttillfällen under 1975. Den kostar \$24.95, plus \$4.00 för portot, från adressen ovan, eller från Arcturus Book Service. (ABS Booklist 1989-1, Ole Jonny Braenne, Oslo).

Danny Gordon & Paul Dellinger: Don't look up. The real story behind the Virginia UFO sightings. En bok om en intensiv UFO-våg i slutet av 1987 i delstaten Virginia, och personligt färgade upplevelser av händelser i samband med detta. (ABS Booklist 1988-12).

Ann Carol Ulrich: Intimate abduction. Earth Star Publ., 1988. Den första FLN-boken (Flärd, Lidelse, Njutning) i UFO-branschen. (Här kanske förkortningen ska stå för: Flygande tefat, Ljussken, Njutning...?) Nåväl, detta sägs vara en novell där ung, oerfaren kvinna förs bort av en vacker manlig rymdvarelse. Vilka UFO-rapporter måste det bli - om tio år...? (ABS Booklist 1989-1).

Aileen Edwards: On the (UFO) road again. UFO Contact Center International (UFOCCI), 1988. Edwards leder UFOCCI, ett center för moraliskt och socialt stöd till (och mellan) UFO-vittnen. Centret ger ut tidskriften "The Missing Link" som kommit med drygt 75 utgåvor. Aileen har samlat vittnesberättelser som kommit till centret till en 144 sidor tjock bok i amerikanskt B 1/2 x 11-format. (ABS Booklist 1989-2).

Mark A. Hall: Thunderbirds. The living legend of giant birds. Många minns säkert "Mothman"-historierna från John Keels böcker och artiklar, och inte minst från AFU-vänner Ake Franzéns undersökningar på plats i USA (se Ufologen, nr 12). Detta är något så fantastiskt som en hel bok fylld av liknande vittnesrapporter från olika platser och tider. (ABS Booklist 1988-12).

A.J. Gevaerd & Wendelle C. Stevens: UFO abduction at Maringa. Ytterligare en engelsk översättning av ett sydamerikanskt kontakt/abduction-fall. Under 1988 har man också gett ut Arthur Berlet: UFO contact from planet Koldas, ett "klassiskt" tefatsfall tidigare utgivet på tyska. (ABS Booklist 1988-12).

Philip J. Klass: UFO abductions, the dangerous game. Nu kommer ufologins super-skeptiker med en häftad upplaga av denna bok, där två nya kapitel lagts till. Törs man gissa att Klass går in för en djupare granskning av Whitley Strieber...? (ABS Booklist 1988-12).

Jerome Clark: The encyclopedic guide to the UFO phenomenon. En projekterad utgivning, år 1991, av en ny uppslagsbok om UFO-fenomenen. Trots allt händer det mycket på området som inte täcks in av Story's och Sachs' verk från 1980-81. (IUR v.14, n.1)

Kevia D. Fandle: The October scenario. Middle Cost Press, 1988. En bok om abduction-fall med utgångspunkt från vägen av sådana händelser i USA, oktober 1973. (ABS Booklist 1989-1).

Antonio Ribera & Wendelle C. Stevens: UFO contact from planet Ummo vol. 2. UFO Photo Archives, 1989. Wendelle C. Stevens fortsätter att fullkomligt spotta ut UFO-böcker (från cellen i Tucson-fängelset får man förmoda?). Nu har han gett sig på den ökända spanska Ummo-historien och presenterar för första gången Ummo-materialet i dess helhet på engelska. Totalt fyra böcker är planerade. (ABS Booklist 1989-2).

Virgil Armstrong: The Armstrong report. ETs and UFOs: They need us but we don't need them. Entheos, 1989. Författaren deltog i omhändertagandet av en kraschad UFO 1948. Han skriver om de negativa aspekterna hos UFO-kontakter och rekommenderar att om man råkar ut för en ombordtagning så ska man åkalla de goda krafterna. Det kanske behövs...? (ABS Booklist 1989-3, 1989-4).

Leonard H. Stringfield: UFO crash/retrievals: Is the coverup lid lifting? Detta är den femte i Stringfields serie av vittnesrapporter om kraschade tefat. Här får man detaljer om de fjorton fall författaren för närvarande arbetar med. (ABS Booklist 1989-4).

Ny finsk UFO-bok

Den senaste UFO-boken på finska är skriven av arkitekten Tapani Koivula, som varit aktiv UFO-forskare sedan 1968. Boken består av tre delar, där man i de två första lägger fram bevis för UFO-fenomenets existens, medan den tredje återger UFO-varelsernas budskap. Budskapet är, enligt Koivula, att vi är på väg mot förintelsen och att den enda räddningen är att ändra vår livsstil i en mer oegennyttig riktning. Vetenskapens väg är förintelsens väg.

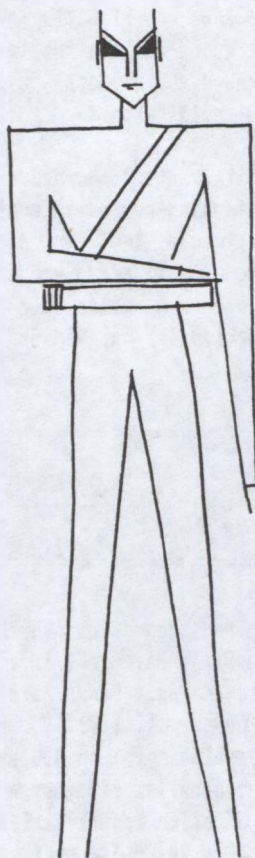
Är man en luttrad cyniker, som jag, så baxnar man. Är vi på väg mot en ny era av UFO-frälsta domedagsprofeter?

Hur som helst, boken är informationsrik, både när det gäller UFO-fall och olika sidofenomen. Koivula lyckas hålla sina personliga åsikter åtskilda från UFO-forskarernas (i allmänhet) mer försiktiga hållning till allehanda budskap. Koivula vill på intet sätt manipulera den information han presenterar, så även den kritiske kan läsa boken. Även sådant som är negativt eller motsägelsefullt mot "budskapet" har noggrant redovisats.

Även om man inte delar Koivulas åsikter så har boken ett värde för läsaren och kan varmt rekommenderas - för finskspråkiga läsare, vill säga. Det bör understrykas att boken är ovanligt omfattande för finska förhållanden, hela 500 sidor. Den har utmärkta källhänvisningar och ett stort register. Allt som allt, enligt min åsikt, en bra bok.

Heikki Virtanen

Tapani Koivula: Ufojen Kosminen Viesti. 1988, Werner Söderström OY (WSOY), Porvoo, Finland. Inbunden, 501 sid, ill, bibliografi, index.

Finskan Raili Lehtonen har flera gånger, sedan 1986, mött groteska främmande varelser, bl.a. under "astralresor". Fallet är ett av många som beskrivs i arkitekten Tapani Koivulas nya bok på finska.

Noterat

"Sagotidningar"

UFO-organisationer världen runt går nu till angrepp mot de tabloid-tidningar (framförallt i USA och England) som är efter år presenterar fantastiska påhittade historier som varande sanning - för den som vill tro på dem. National Enquirer är en relativt oskyldig sådan tidning i jämförelse med efterföljare som "Weekly World News", "The Sun", "Sunday Sport" med flera. Sovjet, Brasilien, Kina och Sverige är några av de exotiska länder som ofta figurerar i moderna tidningssagor. I AFU-31 berättade vi hur "svenskar bärat ett tefat i Bermudatriangeln".

"Weekly World News" den 10/1-89 berättar att sovjetiska fysiker funnit reparationshandledningen till ett "tefat" och av den anledning kommer att kunna bygga ett sådant redan 1992. En annan av de här tidningarna visste berätta att man på månen funnit resterna av ett bombflygplan från andra världskriget. Ännu en populär variant - i skuggan av Budd Hopkins forskning - är "rymdbebis", antingen

amerikanska myndigheter (flygvapnet i första hand) avsiktligt hemlighöll data om UFO-fenomenen. Keyhoe skrev fem böcker på detta tema, varav "Flygande tefat - observatörer från världsrymden" gavs ut på svenska år 1955.

1957 blev han ledare för NICAP, en grupp UFO-intresserade på toppositioner i det amerikanska samhället, som försökte driva fram kongress-hearings om UFO-fenomenen. Detta lyckades år 1966, vilket ledde till den s.k. Colorado-utredningen. När Colorado-utredningens negativa resultat publicerades tre år senare innebar det dödsstöten för NICAP. Organisationen kom på obestånd och Keyhoe tvingades dra sig tillbaka. Hans sista bok utgavs 1973.

106.000 till UFO-forskning

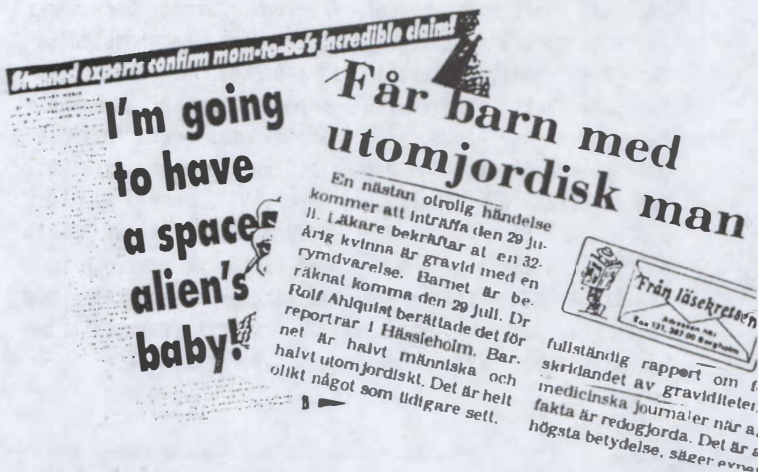
Fonden för UFO-forskning i Maryland, USA har beslutat samla in 16.000 dollar (106.400 kr) till ett projekt där Stanton Friedman kommer att arbeta på heltid under fyra månader med att följa upp alla data och rykten omkring den amerikanska MJ12-gruppen, som påstås ha tillsatts av president Truman för att utforska UFO-fenomenet, framförallt det tefat och de varelser som sägs ha tagits till vara vid Roswell, samma år. Mittills har man lyckats få in 15.000 dollar så att projektet nu kan starta. 5.000 dollar kommer från Whitley Strieber's Communion-fond.

Samtidigt meddelar William L. Moore att han nu lyckats övertala fyra av sina tio underrättelsekällor ("läckor") att ställa upp och berätta om MJ-12 och andra amerikanska hemligheter vid ett eventuellt framtida kongressförhör om UFO-frågan.

Ett annat projekt som Fonden för UFO-forskning sponsrar är en slags "petition" där 200-300 vetenskapsmän från jordens alla hörn tänkes skriva under en gemensam deklaration som tar ställning för UFO-forskningen. Jens Tellefsen, ställer Du upp om vi förmedlar kontakten...?

Fortsättning i Imjärvi

Aarno Heinonen, den finländare som den 7 jan. 1970 tillsammans med Esko Viljo upplevde ett möte med en liten humanoid från ett tefat, och som en följd av detta råkade ut för diverse kroppsliga problem och fortsatta UFO-syner (se bl.a. Rehns "Tefaten är här!" sid 110-115 samt AFU:s tidskrift Ufologen nr 5 och 9), har fortsatta upplevelser av något okänt. Enligt Toivo Koivulas nya bok har Heinonen senast "för två år sedan" (1985 eller 1986) sett en varelse klädd i en svart-vit dräkt som uppenbarat sig. Bara hälften av varelsen, den övre delen, var synlig. Heinonen fortsätter också sin verksamhet som "healer" och är - enligt egen utsago - framgångsrik. (H.Virtanen)

Den är rysk, kinesisk - eller svensk. En sådan föddes nämligen den 29 juli förra året (1988) på sjukhuset i Håssleholm. Den nyheten fångades snabbt upp av bl.a. SAF Bulletin och lästes där av Borgholmsufologen Gunnar Schelin som lät publicera den på fullaste allvar i Ölandsbladet, för en tid sedan...

För säkerhets skull kollade AFU:s Håkan Blomqvist med de förteckningar som finns över svenskar med läkarexamen. Varken Rolf Ahlqvist eller Marita Murberger existerar. Inte för att vi hade inte väntat oss något annat, men vad trodde egentligen SAF, Gunnar Schelin m.fl....?

Donald Keyhoe död

Den förre ledaren för National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP), Donald Keyhoe, avled den 29 november 1988 vid 91 års ålder. Keyhoe var tidigare major i marinkåren och arbetade som journalist då han 1949 fick i uppdrag av den amerikanska tidskriften True att skriva en artikel om UFO-fenomenet. Detta blev upptakten till ett livslångt engagemang där Keyhoe envetet hävdade att

UFO-Sveriges rapportarkiv

Efter beslut på UFO-Sveriges riksstämma i Stockholm har AFU nu övertagit UFO-Sveriges rapportarkiv. Lagda på varandra bildar rapportformulären en halvmetert hög stapel. Enligt motion, som godkändes av riksstämman, ska AFU fortsättningsvis förvara och utveckla arkivet.

En preliminär genomgång och utvärdering har redan gjorts och kommer att redovisas i UFO-Aktuellt. Varje rapport stämplas med förkortningen USRA för att hålla isär materialet från det rapportmaterial vi får från andra källor.

Sven-Olov Svensson kompletterar nu existerande rapportarkiv (till 80-90 % bestående av föreningen GICOFF:s arkiv) med klippdubletter om observationsfall. Nästa steg blir att integrera UFO-Sveriges och FOA:s rapporter i pärmarna. Kopieringen av FOA-materialet är slutförd, så långt vi kan komma. Clas Svahn har lagt ned mycket tid, energi och pengar på det projektet. FOA-arkivet omfattar cirka tio pärmar med observationsfall. Tyvärr har stora delar av pärmarna med 60- och 70-talsfall "förkommit" internt inom FOA.

Kontaktman till Sverige

Den amerikanske kontaktsmannen Winfield Brownell besöker Sverige i september. På programmet står föredrag i Stockholm (7/9), Söderhamn (14/9) och Göteborg (21/9) samt seminarier i Göteborg den 23-24/9. Brownell säger sig stå i klärvoajant kontakt, via "channeling" med "ryadbröderna från olika interdimensionella och utomjordiska kulturer". Brownell - en typisk företrädare för New Age-rörelsen - erbjuder också privata konsultationer "i livets alla problem och frågor". Uppllysningar fås från Antikararna, Box 70485, 107 26 Stockholm. I AFU's bibliotek finns en bok av Brownell att låna (nr 157 i listan).

Wickerts lämnar FOA

Laborator Sture Wickerts, kommer under 1989 att pensioneras från sin tjänst som (bland annat) FOA:s talesman i UFO-frågor. Wickerts efterträdde Tage Eriksson, år 1976. Både Tage Eriksson och Sture Wickerts har dragit på sig en del kritik för uttalanden i pressen, men mycket av det som sagts från FOA kunde lika gärna ha sagts av kritiskt sinnade ufologer. Samarbetet med Sture Wickerts har fungerat mycket fint, nu senast genom AFU:s projekt med att kopiera försvarets rapportsamling. Inom försvaret har en grupp utrett hur man ska fortsätta att behandla UFO-rapporterna. Det ryktades ett tag att en större grupp inom försvaret skulle ta över, men nu har FOA utsett en efterträdare som, enligt uppgift, heter Arne Gerdmann.

Sergeant "mobbad" för UFO-intresse

En amerikansk armésergeant, Clifford Stone, har till slut fått upprättelse av USA:s arméledning sedan han i flera år förföljts p.g.a. av sitt UFO-intresse. Stone är, på sin fritid, medlem i föreningen CAUS (Citizens Against UFO Secrecy) som genom FOIA-lagen försöker få rader av hemliga myndighetsdokument frigivna. Stone har varit aktiv genom att kontakta myndigheter och kongressledamöter samt skriva artiklar i pressen. Av sina chefer tvingades han i oktober 1987 genomgå en mental undersökning som friade honom. Ändå tvingades han genom "psykologisk påverkan" att säga upp sig. En senator fick ett samtal från NSA (National Security Agency) där det påstods att Stone forskade i sådant som tillhör USA:s säkerhet. I ett brev (sept. 1988) riktar nu arméledningen kraftig kritik mot de lokala militära myndigheterna, som anses ha "överreagerat" och "fabrikerat" dokumentation för att få bort Stone. (Just Cause, March 1989).

===== AFU Newsletter 33 =====

===== UFO conferences in the USSR =====

UFO congress at Tomsk, Siberia

In the company of Heikki Virtanen, vice chairman of Suomen Ufotutkijat, I visited Esthonia on July 15-17, 1988. In Tallinn we met Igor Volke, vice chairman of the Esthonian UFO research group, and several other local ufologists.

The latest news from the kingdom of the Perestrojka are quite interesting. The Esthonian researchers had taken part in a major UFO research congress in Tomsk, at the heart of Siberia, on April 18-25, 1988.

More than 300 UFO researchers from all parts of the Soviet Union attended the eight days long conference,

arranged at the Technical High School of Tomsk. There were many interesting lectures. The subject had been divided into six sub-sections, each with it's own working party during the congress. Besides the Tomsk Technical High School, the meeting was organized by the Siberian department of the Soviet Union's Academy of Science and the Scientific-Technical Associations Central Organisation.

During the congress recent investigations of a UFO case near Vladivostok, in april 1986, were related:

A luminous light-ball descended with about a dozen people

as spectators. At the last moment the light changed to a more horizontal path and crashed on a 30 meter tall cliff. The UFO exploded into tiny, tiny particles. On the surface of these particles a strange net-like structure, like gauze bandage, was found. Laboratorial tests have shown that they consist of a great number of rare metals. A few of the particles are practically pure gold and silver, some 50 % of each.

Among all the leading Soviet researchers the meeting was attended by the chairman of the Soviet UFO research commission, the corresponding member of the Academy of Science, Vsevolod Troitski, and vice chairman Pavel Popovitch. Felix Zigel was absent due to illness.

One of the more prominent UFO researchers, nowadays, is a doctor of chemistry, Daitrijev. He had a long presentation to the congress on the subject of anomalous phenomena in the atmosphere.

Daitrijev proposed a theory that certain phenomena, believed to be UFOs, could be caused by plasma-balls created around solar particles in connection with sun-spot activity. This would explain the observed 11-year frequency in both the UFO phenomenon and sun-spots.

Daitrijev was especially worried by the diminished ozon layer. He is a member of the UN committee created to research this phenomenon. According to Daitrijev, signs were recently found that the layer has diminished over east Siberia, Brazil and northern Europe.

Tapani Koivula

Source: Tapani Koivula: Ufojen kosminen viesti. 1988, WSOY, Finland, pp. 473-474. Finnish-Swedish translation: Heikki Virtanen. Swedish-English translation: Anders Liljegren

UFO seminar in Petroskoi

The national seminar for UFO researchers, held for the second time in Petroskoi, lasted for two days. More than 50 participants from such cities as Moscow, Leningrad, Minsk, Tbilisi and Tomsk attended. Guest of honour was the many times World Champion, test pilot Marina Popovitch, wife of cosmonaut Pavel Popovitch.

The meeting was arranged by Gennadi Sorokin, chairman of the Petroskoi commission. Arvid Mordvin-Shtshodro, chairman of the Leningrad commission as well as secretary of the all-union UFO commission, opened the seminar. The programme was arduous.

Mihail Korovkin and Natalja Lebedeva, from Tomsk, related the investigations of the Dalnegorsk phenomenon. Talassi Shonija, from Tbilisi, spoke about anomalous damages to woods in Gruusien, and Konstantin Hazanovitsh, from Leningrad, described UFO research in Australia.

Galina Smirnova, of Moscow, spoke about the anomalous phenomenon at Jasonevo, and Aleksandr Popov, from Petroskoi, made comments on preliminary results of investigated phenomena at Kontupohja and Vieljärvi.

The seminar also had talks by eye witnesses. The importance of methodology in eye witness investigation was

underlined. An exhibition with dozens of screens described wellknown anomalous phenomena.

The aim of the seminar was to spread the word about UFO research, particularly through the press, during the era of Glasnost. The seminar was attended by representatives of APN, Moskovskie Novosti, national television, as well as the local press and television. Esko Kokkonen, reporter for the Finnish radio of Uleåborg, also attended.

Marina Popovitch valued the meeting in this way:

- This seminar here at Petroskoi is a great feather in the organizers hats. The great interest from mass media is, in itself, a victory for the researchers of this so little known subject. Extraterrestrial civilisations and contacts, and the research into these subjects, were the aims of the seminar, and the event was an important step forward in the development of science and the search for new civilizations.

Source: Neuvosto-Karjala, Sept. 18, 1988. Finnish-Swedish translation: Heikki Virtanen. Swedish-English rendering: Anders Liljegren.

UFO report archives

AFU's latest project is a mutual Swedish archive of UFO reports. At UFO-Sweden's annual conference, in April, it was decided that AFU would take over the national report archive maintained by UFO-Sweden since 1970. The UFO-Sweden archives will be integrated with newsclippings (on UFO incidents), reports from the GICOFF group archives (deposited with AFU in 1981) and copies of all reports presently available at the Research Institute of National Defence in Stockholm. The "all-Swedish" file is expected to contain, in a few years, some 8-10.000 reports in chronological order.

Cryptozoology bibliography

Andersen Bogservice, Klingseyvej 28, DK-2720 Vanløse, Denmark recently published a tree-part bibliography on mysterious animals, cryptozoology, titled: "Mystiske dyr" (Mysterious animals). The author, Lars Thomas, has gathered more than 3.000 references to articles and books on sea and lake monsters, Bigfoot, snowman and other "unauthorized" beasties. The bibliography costs 148 d.kr.. payable to Andersen Bogservice, preferably their Giro: 9 05 33 44. Recommended!

Project 1946 - Ghost rockets

Status report, 1989

The Archives for UFO research (AFU) project to reinvestigate and document the 1946 wave of ghost rockets over Scandinavia has been documented in several articles in 1985 (1), 1987 (2) and 1988 (3). Two of the better cases have also been reported in English (4) and Swedish (5).

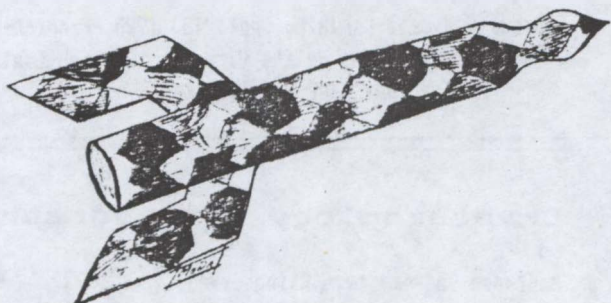
With time, the project has expanded into several new territories, and the total project file now covers more than two running meters of paperwork. Some 1.500 cases are available in a dBase III computer file.

The project's work has now, mainly, left the case collection and reinvestigation phases. Dozens of prominent cases have been documented as far as possible. It has sometimes been difficult to relocate witnesses, although the unique Swedish personal code number, employed by all government agencies, has worked to our advantage.

In spite of this, many witnesses were dead when we sought them out, and we concentrated on interesting cases where people who were young in 1946 took part. Our interviews also involved people who took part in the 1946 investigative procedures.

Main attention has now shifted to a few other crucial areas of our research:

1. The continued sightings of "ghost rockets" since 1946. While copying and researching other government and private post-1946 files, it was discovered that a good number of incidents correlate quite well with the sightings in 1946. It seems that the "ghost rockets" - "technological imitations", that look like rockets (usually small dark-painted objects with small, swept wings) - is still a continuing phenomenon, largely unnoticed by ufologists.

Missile-type object seen by four witnesses over Lake Barken in Sweden on July 18, 1976. These small objects usually appear over lakes, in daylight hours and on bright summer days. The "ghost rockets" continue to appear, but is this really a unique Scandinavian phenomenon...?

Is this "ghost rocket" phenomenon peculiar to Scandinavia...? Cases from abroad would be welcome additions to our file, especially cases where missiles have been seen crossing above, or entering/crashing into, water surfaces.

2. Correlation with state-of-the-art of Soviet air/space capability in 1946. Among our sub-projects: a) literature search for data on this aspect, b) direct contacts with, hopefully "glasnost", Russian authorities and historians and 3) computerized studies of the reports. We still feel that the current knowledge is too limited to place a definite "yes/no" verdict on the "Soviet theory" concerning the phenomena.

3. Detailed interviews with current Swedish defence and industry specialists on missile and RPV techniques to hear their views on the 1946 incidents, and the recurrent "ghost rocket" phenomena. How come the intense interest, in recent years, in "unidentified submarines", while "unidentified rockets" seem to go unnoticed...?

4. Historical, archival studies of some twenty remaining, side-line files from the Swedish Defence. Also further studies on the intelligence aspects at several Stockholm archives and institutions.

In July 1987, we wrote the Secretary of War, asking that he'll direct defence authorities (such as the Defence Staff, the Air Staff and the Defence Materials department) to undertake a further search for remaining "ghost rocket" files. The Supreme Commander stated, on Aug 14, 1987, that no further documents were found and on April 13, 1989, the Swedish Secretary of Defence wrote us, denying our proposal for further searches.

In the meantime, our own searches - in side-line archives - had provided us with some of the documents sought. Further results are expected, so the "lost" documents are probably just a case of misplaced papers and bad filing.

Research for ghost rocket data has also been going on in Norway, Finland and Denmark. AFU's correspondents Ole Jonny Braenne, Heikki Virtanen and Ole Henningsen have made extensive enquiries, but usually drawn a blank.

Braenne wrote the Norwegian Department of Defence on Oct 21, 1987, asking to see the files on 1933/37 ghost fliers and 1946 ghost rockets. The request was made immediately after a well-publicized report that Norwegian defence authorities attempted to open many of their secret files dated pre-1949. About 1/3 of the defence policy and NATO files, for the 1945-1960 period, were expected to be downgraded for release. Documents related to defence installations, foreign powers or personnel would not be released, however.

Edvin Björnfot witnessed a grey missile-like object over Lake Kuittasjärvi, near Svanstein in northern Sweden on Aug. 10, 1965. Swedish military made extensive sweeps with helicopter over the area without finding any trace of the missile. (Photo reconstruction by Haparandabladet, a north-Swedish newspaper).

On Nov 19, the Defence Ministry excused itself, finding that Braenne's request could not be met because the Department of Defence, including its archives, was moving to new headquarters. New enquiries will be undertaken. It is at least expected that the Norwegian files will contain information on the Lake Mjösa crash of two RPV-like objects on July 18, 1946. This case was referenced in detail in a British security document of Sept 9, 1946. The contents of this report probably emanated from Norwegian defence sources.

Enquiries in Finland has met the usual Finnish policy of "no comment" when it comes to any matter where the Soviet Union could be implicated. Heikki Virtanen, however, found interesting documentation in newspaper files. Ole Henningsen's probes into Danish files are continuing.

Translation into English, and publication, of ghost rocket data is indeed one of our favorite ideas. In the overall scheme, however, the publication of a Swedish "white book" on this phenomenon must take priority. It is expected that such a "white book" in Swedish would generate further first-hand reports and views. Therefore, it seems essential to have the data out as soon as possible, in Swedish, before witnesses and investigators pass away.

A limited number of documents, on the ghost rocket committee proceedings, were disseminated (in Swedish) to six researchers in USA and France, in April 1987.

The MAIN OBSTACLE, to our research at present, is lack of money. In the 1984-89 period we invested at least 30.000 sw.kronor in the project, thus draining our monetary backup. We had to postpone our "research week" in Stockholm, last autumn.

To help raise some money we've recently published the Domsten booklet (detailed in another article in this issue), but the economical prospects of a document that explains one of the favorite cases in ufology are not overwhelming....

We are making proposals for grants to the Fund for UFO Research in Maryland, USA. We are also making contacts with Swedish industry sponsors. If sponsoring tennis, ice hockey or golf - why not serious UFO research?

Anders Liljegren

Notes:

1. Anders Liljegren: Project 1946: the ghost rockets documents released by the Swedish Defence Staff. AFU Newsletter, nr 28. Also in: FSR, v. 32, n. 1 and Focus, v. 2, n. 4.
2. Anders Liljegren & Clas Svahn: The ghost rockets. In: UFOs 1947-1987, edited by Hilary Evans & John Spencer. Fortean Times, London, 1987, pp. 22-38.
3. Anders Liljegren & Clas Svahn: Ghost rockets and phantom aircraft. In: Phenomenon, edited by John Spencer & Hilary Evans. Futura, London, 1988, pp. 53-60. Also US edition in 1989.
4. Clas Svahn & Anders Liljegren: The Kälmarv ghost rocket crash revisited. AFU Newsletter, 27, 1984.
5. Clas Svahn: Himlaspele som ingen kan förklara. Norrbottens-Kuriren, Jan. 18, 1989. (Describes in detail the Aug. 14, 1946 pilot sighting referred to in reference 2 above.

Domsten documentary report

One free copy of the Domsten report (in Swedish only) is available to each foreign exchange contact/correspondent by writing to AFU, Box 11027, S-600 11 Norrköping, Sweden. See following pages for details on its contents. We would appreciate exchanges with similar reports or documents which we would like to add to our library.

Hoax exposed after 30 years

Swedish APRO case never occurred

by Anders Liljegren and Clas Svahn

One of Sweden's internationally most wellknown UFO cases has been revealed, 30 years later, as a hoax. On Dec. 31, 1958, Stig Rydberg and Hans Gustafsson reported in Helsingborgs Dagblad, a south-Swedish newspaper, that they had witnessed a luminous, landed saucer and some very strange little creatures, near Domsten (1). The case immediately caught the attention of major Swedish newspapers, as well as the Swedish radio.

This, in 1959 quite unusual, contact story soon spread to the international arenas, with reports in APRO Bulletin (2), Fate (3), Saucerian Bulletin (4), Flying Saucer Review (5) and UFO-Nachrichten (6).

But the global fame of the case came through Coral Lorenzens books "The Great Flying Saucer Hoax" (1962) and its revised paperback edition in 1966 (7). The story is detailed in numerous current books and magazines. Unfortunately, these authors contributed the case to BUFORA's recent "Phenomenon" book (8) as an example of Swedish UFO lore, before we learned it was a hoax.

The hoax was exposed after an 18 months investigation by Clas Svahn, who applied journalistic investigative techniques. He used the phone to interview a large number of participants, and made several trips to southern Sweden. Background details from newspapers, archives and correspondence files were collected as work proceeded.

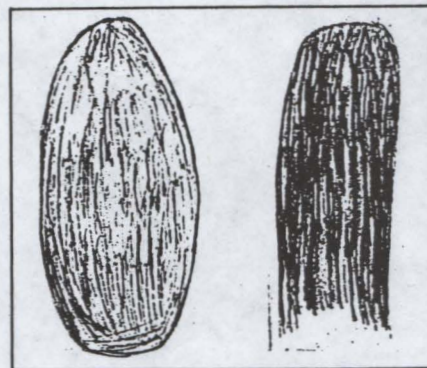
The final results were published in April 1989, in a heavily documented report from AFU (9). This article is but a short English summary of that 88 pages long report.

The story

Interested readers are referred to the Lorenzen books, and other sources mentioned in the notes, for more detailed versions of what allegedly happened. Let's just give a short summary, to jog your memory:

Stig Rydberg and Hans Gustafsson, claimed they had been driving from Högåns to Helsingborg, on the coastal road near Öresund (the water between Sweden and Denmark). It was 3.00 a.m. on a December morning, a foggy night. They decided to stop for relief. In a glade to the right of the road they saw a strange light. They approached. The light had the shape of a saucer, on a tripod. Nearby, three or four loaf-shaped, 130 cm tall, lead-gray creatures were moving about.

As they approached, Stig and Hans were caught by the creatures who tried to pull them towards the saucer. The beings were quick in their responses to Stig's and Hans' attempts to escape. They communicated with buzzing sounds, were soft to the touch, but still very strong.

The unearthly, loaf-shaped creatures as sketched by Rydberg and Gustafsson.

Finally, Stig managed to get loose and back to the car. The beings concentrated their efforts on Hans, by now hanging in a horizontal position desperately clinging to a pole. Stig sounded the car's horn. As this happened the creatures loosened their grip of Hans (who fell to the ground) and ran into their saucer. The saucer took off with a whistling sound, towards Denmark.

Terrified the two young men sat, crying, in the car for about 15 minutes, before continuing. In the morning they told the story to close family members, who generally would not believe them. Finally, on Dec 30, they decided to report to the local newspaper, Helsingborgs Dagblad.

Media interest

Journalist Kjell Lüscher took down their story and brought a photographer to the glade near Domsten. The two men claimed that a shallow impression in the sand was a trace left by the saucer.

Journalist Lüscher got a generally good impression from the two, and so, after a conference with his editor-in-chief, he decided to publish the story -- but with many reservations. At that moment, strange as it may seem, Stig and Hans had not told Lüscher about their fight with the entities, and the incident was only vaguely dated to "a fortnight ago" (i.e. about Dec. 16-17).

On the new year of 1958/59, the story made headlines all over Sweden. On New Year's Eve, Stig and Hans were interviewed on the national radio's evening news. In the January 2 edition of Helsingborgs Dagblad, the fight and abduction attempt were mentioned for the very first time. Why delay their reporting of such an important phase in such a horrible story, asked skeptics.

Many tried to find rational explanations for what the two young men allegedly had seen. Explanations ranged from marsh gas and a flock of sheep to a whirlwind phenomenon.

The Polish vessel Morska Wola had grounded in bad weather

near Domsten on the morning of Dec. 15, and had been on the rocks until noon on Dec. 18. Bright lights from the vessel were visible from the shores. Had the young men mistaken lights from the ship?

When Stig and Hans learned about this theory in the newspapers, they gave - for the first time - a more precise dating: December 20. Was the date just a rationalization?

Controversy

Stig and Hans became the center of an open controversy, in the media, for about a month. A local doctor, Ingeborg Kjellin, vouched for the young men's mental sanity.

On Jan. 7, Sven Schalin, representative for NICAP in Sweden, taped an interview with them. He believed in the case, showed Stig and Hans some of the recent books on the subject and related some of the classical cases involving EM effects. At the end of the interview Stig hinted that his wish was to make a tour in space with "the good ones", not the creatures from Domsten. As time would show, his wishes would "come true"...

Schalins long report to NICAP was never published. NICAP had no interest in "little men stories".

The story was by now a national fame and military UFO investigators at the Defence Staff's Air Defence department were pressed for answers. Was there some kind of espionage involved? A combined military/police investigation took place in Helsingborg on Jan. 9, 1959.

Three military investigators came from Stockholm: Captain Lennart Bunke, psychologist Michael Wächter and tele communications expert Sture Risberg. The team was aided by interrogation specialists from local branches of the security police. The incident site was visited two times during a 12 hours long investigation. The tapes resulted in a 14 pages long report. The security police, SÄPO, released the report in 1987.

The group found weak points in the story, but no definitive answers. Could the weak pole support a man hanging horizontally, as the men had claimed? Stig claimed that the object "did not light up the surroundings". In that case, how could he see Hans hang from the pole as he came back to the car? When a reconstruction took place, late in the evening, Stig was caught with a contradiction and made a rather strange change to his story.

This made the investigators suspicious. On the other hand, the young men stubbornly kept to the main line of the story. During a pause in the interrogation a tape recorder was, unknowingly to the men, recording their conversation while alone. The tape revealed no negative things that could break the story.

Hypnosis?

On Jan. 11, the case was investigated by a private team of two Helsingborg doctors, Lars-Erik Essén (a skin disease doctor) and William Hellsten (an orthopaedist), using hypnosis. This is probably the first time use of

hypnosis in UFO investigations. Much has been made of this, despite the wellknown fact that hypnosis is no "truth serum".

In fact, the type of hypnosis employed in this case, "hypno analysis", is only a very light form of hypnosis. A kind of relaxation technique. Dr. Essén was against hypnosis where, contrary to hypno analysis, the subject has no free will of his own. During hypno analysis a strong mind could decide for himself what to say, and not to say, so the method was no guarantee at all against untruthful stories.

In their reports to the press, the two doctors vouched for the case in general - but not for the creatures observed. They were probably misidentifications, they theorized. In a letter Essén stated that he had no faith in any stories about contacts with extraterrestrials.

Privately, the three doctors Essén, Hellsten and Kjellin all had side interests in flying saucers and the occult. Essén was a member of the board of the Parthenon book company, and had, about one month before the Domsten affair, written a letter of recommendation, for the Parthenon group, to George Adamski. The good doctors could hardly be called impartial in this case.

On January 16, the Defence Staff released its report. The verdict was negative, based mainly on the psychologists investigation of the two men's backgrounds. Stig was relieved from military service due to agoraphobia. The detailed findings of the military were published in Lorenzen's books, so we won't repeat them here.

Other weak points

Several other weak points were found in the police/military investigation, as well as during our follow-ups in 1987-89. For instance:

1. The two men gave conflicting versions on the incidents prior to the saucer sighting, particularly in their time estimates.
2. Stig and Hans claimed they had been in the company of two young girls in the evening before the incident. Strangely, they could not identify these girls. Probably, they never existed.
3. Hans told the police that, prior to the incident, they had been to "Vengatan", a street-name in Höganäs that never existed.
4. A check of the weather situation for the early hours of Dec. 20 shows that there could have been no fog. Instead there was a drizzling rain during the morning hours. The choice of Dec. 20 as the date was bad luck. Weather journals from three surrounding stations show a definite pattern: There was fog on the mornings of Dec. 18, Dec. 19 and Dec. 21 - but none at all on Dec. 20.
5. Stig is too precise in his estimates of the distances between the tripod legs of the saucer: 2,0 - 2,15 - 1,70 meters. Only one impression was found in the sand. Then, how could he reasonably know the exact distances between the other legs...?

The merry-go-round

What happened after the initial weeks does not strengthen the story. Immediately, Stig and Hans started a tour of heavy drinking, on nightly trips on the öresund ferries.

After publication of the story, they actively sought ways to get attention - and money. They toured south Sweden, visiting Lund, Malmö, Landskrona and Stockholm to appear before audiences. Rydberg to a newspaper: "One cannot deny that there is a certain fascination to have experienced something so out of the ordinary". In another newspaper he claimed they had received some 5-6.000 letters during the first two weeks, a rather too obvious exaggeration. There is also a tendency for embellishment of the story, for example with EM effects, when they were told such effects had occurred in other cases.

In Stockholm they met ufologist K. Gösta Rehn on five different occasions. Rehn was APRO representative for Sweden. He had reported the case to Coral Lorenzen in a letter as early as January 1, 1959. Rehn wrote a series of personal reports to Coral Lorenzen and APRO.

Rehn describes, in one of his letters, how on January 23 he tries to have Stig and Hans "talk" by feeding them liquor. Obviously they are more used to spirits than Rehn, they resist this crude attempt to get to the truth. "Apparently they could stand an awful lot", Rehn wrote.

Gustafsson and Rydberg as caricatured by one of the Stockholm newspapers.

Late in January, Stig and Hans made friends with a priest, Algot Englesson, a prominent local ufologist with a preference for the philosophical contactee stories. They spent an afternoon with Englesson's family and received, as a gift, the three newly published contactee books. Englesson was another board member of the Parthenon book company.

New contact

It seems as no coincidence, then, when a few weeks later Stig and Hans appear before a Copenhagen audience with a new, completely different contact story: Driving around in Helsingborg one day (no date given), they allegedly met at mysterious man who took them for a tour on the öresund in a small boat. A saucer came down and took them for a ride into space, where they chatted with nice-looking space people dressed in "ski suits".

The story was obviously a Swedish variant of Adamskis contact. Noone believed in it (except, perhaps, Englesson?). In Copenhagen, Rehn questioned Stig and Hans separately, and got completely different versions of what had happened while in space.

Rehn faithfully reported the new "contact" in his letters to Lorenzen, who promised a note of this new turn of events in her Bulletin. The note never appeared.

In spite of the very strong indications of the fantasy-prone minds of the two young men, Rehn still preferred to view the first Domsten incident as genuine. Rehn's faith was not even rocked by Rydberg's attempt, in June 1959, to "sell" him a set of UFO photos. Rehn didn't buy the story, but reported it to Lorenzen.

Despite these - and other - strong indications of fraud, Rehn and Lorenzen held on to the first story and used it (with no comments on the aftermath) in two Swedish books (by Rehn) and two English books (by Lorenzen).

Obviously, with the early publication of the story in the APRO Bulletin for January 1959 (other articles were set aside) APRO had made an investment in the case.

Rehn had a more difficult task to persuade Brinsley le Poer Trench, editor of the Flying Saucer Review in London. Trench first learned about "the second contact" from a Danish correspondent, and then refused to publish Rehn's detailed story, except for two very short versions.

Alcoholism

Today, both Rydberg and Gustafsson are dead - due to alcoholism. The Domsten affair took its toll on both of them. "They both became nervous and irritated", says Hans' brother Bengt. In the end, before Hans untimely death, Stig and Hans became enemies.

When Clas Svahn investigated their backgrounds he found that both had a shattered private life. Stig divorced his wife in May 1958. Hans divorced his wife in February 1960, but love had ended long before the Domsten affair.

Hans Gustafsson died in 1960. In his short lifetime of only 26 years he had lived in more than twenty places. On Nov 12, 1960, he shared a litre of snaps with friends, before making a ferry tour on the öresund. More spirits were consumed and Hans climbed to the upper deck, where he fell off and disappeared, with no witnesses.

Stig Rydberg died in 1984. He was a drinker from early years, and resumed alcoholism after his divorce and the Domsten affair. Rydberg was found dead, age 56, in his apartment on March 4, 1984. He had been beaten up and left lying in the cold of a street, where he caught a severe pneumonia that finally ended his life.

The confessions

In the summer of 1960, shortly before his death, Hans Gustafsson met his brother Artur. Hans then confessed that the story had been a hoax. Hans was very regretful over the affair. The ground impressions were made with a

bottle. Hans planned to tell the story to a newspaper, but died, shortly afterwards.

AFU's report on the case was reviewed in an article by Helsingborgs Dagblad on April 15, 1989. Two days later, Christian Johansen confirmed that he, too, knew the story was a hoax. Both Christian, and his mother, had been told the truth, but sworn to secrecy. As they read that the two men were dead, and that the hoax had been exposed, they finally felt free to disclose the facts.

Christian was only 14 years old when he sold tickets for lectures by the Doansten men: "The flying saucer was good business. I remember that they collected good money for their participation in a radio programme. These guys had acting talents. Especially one of them. He could dupe anyone."

The background

That this hoax occurred at this particular time and place is no wonder. Inspiration was available in the newspapers and magazines, in the book stores and on the radio. Other hoax stories (particularly two "photo cases", each of which involved two young men) occurred in Sweden and Denmark immediately after the Doansten affair.

The space age was born not more than one year before, when Sputnik was sent to the heavens on Oct 4, 1957. This released a global interest in everything seen in the sky.

At the same time the Parthenon book company was founded in Helsingborg, where Stig and Hans lived. Parthenon published the Swedish edition of Leslie Adamski's "Flying saucers have landed" in 1957, and Adamski's "Inside the space ships", in 1958. The last weeks of 1958 also saw Daniel Fry's "The White Sands incident" to complete a trio of "educational books". The books were reviewed and advertised in many of the south-Swedish newspapers.

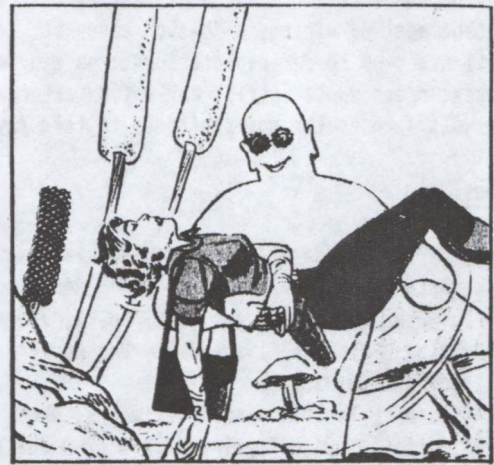
In October 1958 the German saucer enthusiast Karl Veit visited Helsingborg on invitation by the Parthenon group. Karl Veit, publisher of UFO-Nachrichten, told his lecture audiences, in no unsure words, that friendly visitors from other planets were worried over our nuclear bombs. The lectures were advertized and reported in south-Swedish media. Maybe Stig or Hans sat in the audience?

Inspirations for the story

On Oct. 3, 1958, Helsingborgs Dagblad published a local ghost story. A "ghost light" was reportedly seen, near a windmill a few kms from Doansten by two motorists, late on a foggy night. The readers were encouraged to go to the windmill to see the light for themselves. Maybe Stig and Hans did, and continued to spin on that yarn...

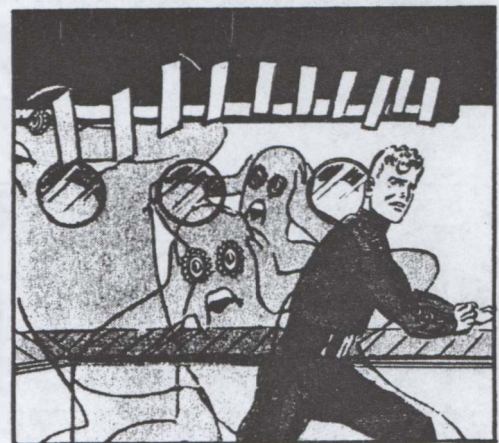
Another interesting piece for the Doansten hoax scenario was found in a "Tom Trick" science fiction cartoon series published in the Oct./Nov. issues (1958) of a wellknown Swedish weekly magazine:

Tom Trick and Pamela Parker land on a distant planet. Pamela is kidnapped (floating in a horizontal position) by a semi-transparent, greyish figure, seemingly made of rubber. The creature has quick reactions.

Tom Trick returns to his spaceship (resting on a tripod like the Doansten saucer) where four similar creatures wait for him. They communicate with snorting sounds. As Tom reaches for one of them his arm is soft, like a sponge. They probably have no skeletons, Tom thinks.

Then, a most revealing parallel to the Doansten affair: Tom presses a device and a high-pitched, whistling sound is heard. The sound scares the creatures. They tumble out of Tom's spaceship, holding their sensitive ears.

Conclusion

The hoax status of this Swedish "UFO case" has been proven, beyond any doubt. Although the two "witnesses" are dead, we have three people who attested that the main "percipients" had confessed the case as a hoax.

By checking different versions of the story against each other, and against known facts (such as the weather) we spotted many, very grave, indications of a hoax.

The Doansten story has implications for future ufology, not only in Sweden. It tells us that we cannot be sure of even a case that (seemingly) received a very detailed investigation, from many different parties.

The essential thing is evidently to check on the personalities of main witnesses. Are they known as jokers, unreliaables or alcoholics by their friends and neighbours? The story's never better than the man who tells it.

The Donsten affair implicates that we have a need to go through most of ufology's "basic" cases to see if they still stand up to our expectations. How many of ufology's dearest cases would still be valid after a detailed analysis such as the one performed in this case?

Notes:

1. For a map of the area see page 4 this issue.
2. K.Gösta Rehn: A Saucer - Two Men - And Little Creatures. APRD Bulletin, Jan. 1959, pp. 1, 7-8.
3. Douglas Hunt: The Flying Jelly-Bag Horror, Fate, Jan. 1960, pp. 68-71.
4. A Saucer - Two Men - And Little Creatures. Saucerian Bulletin, n. 21. (Reprinted from APRD Bulletin).
5. Late News: Swedish Contact Report. FSR, March/April 1959. Also: Editor's comment. FSR, Nov/Dec. 1959.
6. UFO-Schock in Schweden: Negative Raumwesen. UFO Nachrichten, nr 31, März 1959.
7. Coral Lorenzen: The Great Flying Saucer Hoax. New York, 1962, pages 56-61. Coral Lorenzen: Flying Saucers. The startling evidence for the invasion from space. Signet pocket, 1966, pp. 60-64.
8. John Spencer & Hilary Evans: Phenomenon. Futura, London, 1988, paperback edition, pp. 61-62.
9. Clas Svahn & Anders Liljegren: Donstensfallet. Archives for UFO Research, 1989, 88 pages, some 40 illustrations. In Swedish only. Available to collectors on an exchange basis, or by sending 90 SEK to AFU, Box 11027, S-600 11 Norrköping, Sweden. For detailed source references (more than 200) we refer readers to our Swedish report.

Friedrich Jürgensson dead

The Swedish-international painter, archeologist and parapsychologist Friedrich Jürgensson died in October 1987. He was born in Odessa, Russia 1903 and lived in Estonia, Berlin, Palestine and Italy before coming to Sweden in 1945. In 1959 he started to catch strange voices on his tape recorder. Voices that he claimed were from the spirits of the dead. For many years he cooperated with parapsychologist Hans Bender of Freiburg who analyzed Jürgensson recordings and claimed them as original paranormal phenomena.

In a book published in 1964, "Rösterna från ryoden" (The voices from the sky), Jürgensson offered his theory that UFOs were connected to his spiritual voices and were in fact "the ships of the dead". He claimed to having overheard voice communications between such ships as they traversed Sweden at a speed of 25 miles per minute!

"In reality (the UFOs) are transcendental airplanes belonging to a higher dimension. These ships and radar discs have wrongly been thought of as interplanetary spaceships..."

Sources: Friedrich Jürgensson: Rösterna från ryoden. 1964, pages 125-128. Obituary by Claude Thorlin in Sökaren, nr 10/1987, page 21. See also Gordon Creighton: Gobbledygook. Flying Saucer Review, vol 18, no. 6, pp. 25-27.

Avsändare/sender

AFU
P.O Box 11027
S-600 11 Norrköping
Sweden

B Föreningsbrev

PRINTED MATTER
REDUCED RATE

If undeliverable, please return to sender stating - if possible - the new address of the receiver.

Om adressaten har flyttat var vänlig återsända tidsskriften, om möjligt med angivande av adressatens nya adress.